

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 13 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 73

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΖΙΖΙΝΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Η ΖΙΖΙΝΑ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἡ ἡμέρα ὑποφώσκει γαληνιαία καὶ ἡσυχος, ὁμοιομόρφως κεκαλυμμένη ὑπὸ πέπλου λευκοφαίου.

Αἶφνης, μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὁ πέπλος διαλύεται, καὶ τῇδε κάκεισε ἄρχεται νὰ υποφαίνεται τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὡς ὀρμητικὴ σειρὰ προχωρεῖ μὲ ταχύτητα ἰλιγγιώδη, ἀφίνων ὀπισθεν αὐτοῦ λόφους, πόλιν καὶ χαμηλότερα τὸν ποταμὸν Soire, κυματίζοντα ἐν μέσῳ σειρὰς πτελεῶν καὶ ἰτεῶν.

Ἀφ' ἧς ἡ ἀμαξοστοιχία προχωροῦσα περικεῖται τῶν Παρισίων ἀφῆκε τὴν Saint Nazaire, ὁ λοχαγὸς Γεώργιος Μωπάρτ καὶ ἡ νεκρά αὐτοῦ σύζυγος Ἀγγελίνη ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν γλυκυτέραν τῶν συνδιαλέξεων.

Τὴν ἐσπέραν θὰ εἶνε εἰς Παρίσιους, ἐν ἰδίῳ διαμερίσματι, ἐλεύθεροι νὰ ἀγαπῶνται καὶ νὰ ἐκφράζωσι τὸν ἔρωτά των. Καὶ τὸ διάστημα τοῦτο τοῖς ἐφαίνετο τόσῳ μακρὸν, ὅσον οὐδέποτε.

— Δὲν θὰ φθάσωμεν τέλος; ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, τὸ τραῖνον αὐτὸ τόσον ἀργεῖ!...

Ἡ Ἀγγελίνη ὑπεριδία καὶ ἡμιέκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα ἐντροπᾷ εἰς τὴν λατρείαν, ὑφ' ἧς ἠσθάνετο ἐαυτὴν περιβαλλομένην.

Ἐκεῖνος κἄτι ἐσκέπτετο· αὕτη τὸ ἐμάντευσε καὶ οἱ ὕγροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἡκτινοβόλουν ἐκ χαρᾶς.

Παρετῆρει ἐκεῖ μακράν, τὴν εἰσοδὸν στοᾶς, εἰς ἣν ἡ ἀμαξοστοιχία μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθε.

Τότε προσέβλεψε μετὰ βλέμματος πλήρους ἔρωτος τὴν Ἀγγελίνην, ἧτις ἀφῆκε

κραυγὴν μόλις ἀκουσθεῖσαν, καὶ τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἔκλεισε τὸ φίλημά του.

Τὴν παράφορον ταύτην διάχυσιν, τὴν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἀναμενομένην, βαθεῖα σιγὴ διεδέχθη.

Ἦδὴ τὸ φῶς ἐπανῆλθε καὶ ἀμφότεροι βεβουλισμένοι εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὄνειροπόλουν τὴν ἐπάνοδον τῆς πρώτης ταύτης καὶ ἀλησμονήτου θωπείας.

— Τέλος, λέγει ὁ Γεώργιος, κατὰ τὰς ἐπτά θὰ εἴμεθα εἰς Παρίσιους.

— Ἀκόμη μίαν ὥραν! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Καὶ ἤρξατο βοηθοῦσα τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ταξειδιωτικῶν των σακκῶν. Ἐπειτα τοποθετηθεῖσα πλησίον παρὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐτακτοποιεῖ τὴν κόμην της, ὅτε, μετὰ στιγμὴν ἀνυπομονησίας, ἀνέκραξε:

— Παρίσι! Παρίσι!

Ἦνοιξε τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμούς ἐκπεπληγμένη· ἡ κίνησις τῆς μεγαλουπόλεως τὴν ἐμέθυσε· διότι αὕτη, γεννηθεῖσα εἰς Saint Nazaire, οὐδέποτε εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τῆς πατρίδος της· οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν δαπανῶσι χρήματα διὰ ταξείδια, ὥστε ἡ μετοίκησις αὕτη ἦτο μία τῶν ἀλησμονήτων περιστάσεων τοῦ βίου τῆς νεκρᾶς γυναικός.

Καὶ ἀμφότεροι δι' ἀμάξης διηυθύνθησαν εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον, σιωπῶντες, καὶ ἀτενίζοντες ἀλλήλους μετὰ βλέμματος μεστοῦ ἔρωτος.

Ὁ Γεώργιος, ὅστις μετὰ δύο ἐτῶν σπουδᾶς ἐν Παρίσι, ἀπεμακρύνθη τούτων ἐπὶ πενταετίαν, ἐπανεβλεπεν αὐτοὺς πλήρης χαρᾶς.

Ἐπανεβλεπε τὴν λεωφόρον τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ, τὸ ζυθοπωλεῖον Cujas, ὅπου συχναὶς μέχρι πρωίας παρέμενε, τὸν λαμπρὸν τοῦ Λουξεμβούργου κήπον, ὅπου ὑπὸ τὸν βραχίονα ὠρκία γριζέττας, ἀνέπνεε τὸν καθαρόν τῆς ἐσπέρας ἀέρα.

Ἐπανεῖδε πάντα ταῦτα μὲ αἴσθημα χαρᾶς, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ.

Ἦρέσκετο λίαν νὰ περιέρχεται εἰς τὰ μέρη ταῦτα μετὰ τῆς Ἀγγελίνης, ἀτινα τῷ ἀνεμίμνησκον τὴν τρελλὴν νεότητά του.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν, περὶ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίας, περιπατῶν μετ' αὐτῆς εἰς τὸ Λουξεμβούργον, παρετήρησε γέροντά τινα καθήμενον ἐπὶ βᾶθρου, μὲ λευκὸν μύστακα, ὅστις ὁμοίως τὸν παρετῆρει προσεκτικῶς.

— Μπα! καλέ μου Βητρίχ! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος πλησιάζων αὐτόν.

Ὁ γέρον ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐκπεπληγμένος ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς.

— Τί κάνεις, γέρω Βητρίχ;

— Ἔτσι κ' ἔτσι, λοχαγέ μου...

— Εἴμχι, φίλε μου νυμφευμένος, διέκοψεν ὁ Γεώργιος καὶ σὰς παρουσιάζω τὴν σύζυγόν μου.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἀγγελίνην ὁ Γεώργιος προσέθηκε:

— Ὁ Βητρίχ εἶνε ἀρχαῖος ὑπασπιστὴς τοῦ Φοντενεβλώ, ἐξαίρετος ἄνθρωπος καὶ γενναῖος στρατιώτης.

— Ὅ,τι ἡμπορῶ, λοχαγέ μου...

— Ἐχεις σύνταξιν;

— Μάλιστα, πρὸ ἐπτά μηνῶν, λοχαγέ· ἔχω μίαν μικράν θέσιν· ἔχω καὶ τὴν σύνταξίν μου καὶ κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ζῶ σχεδὸν ἀνέτως, καὶ αὕτη ἐδῶ ἡ μάγκα, διότι, προσέθηκε γελῶν παταγωδῶς καὶ δεικνύων δεκαετὴ παιδείαν συνεσπειρωμένην ὀπισθεν αὐτοῦ, ἔκαμα καὶ κόρην...

— Ἀ, λοιπὸν εἶσαι πατὴρ οἰκογενείας, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἐξετάζων τὴν μικράν, ἧτις δὲν ἠννόει νὰ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτῃς της.

— Ἐμπρός, μάγκα, ἔλα, εἶπεν ὁ Βητρίχ, ὁ κύριος δὲν θὰ σέ πειράξῃ.

Ἡ κορκσις προέτεινε τὴν μικράν της κεφαλὴν ἀνοίγουσα τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς.